

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στόλνεννάντα τέσσερα και χίλια όκτακόσα
νάναι καλά ό Δόρδος μας νά φάμε κι' άλλα τόσα

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αϊ' Αθήναι.

Τών θρών μας μεταβολή. — ίνδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΓΑΜΗΟΣ τήν έδομάδα
κι' όταν έχω έξουσία
συνδρομητάς θέ λέγωμαι
και 'στών Αθηνών τήν πόλιν
και είς τήν Ελλάδα όλην
συνδρομή γρά κάθε χρόνο

— μόνον μία φορά θέ γράινω.
— κι' όποτε μου καταβαίνει.
— γιατί λεπτά δίν έχω.
— και είς τήν άλλοδαπήν.
— δίχως νόμισα κι' ένισοπήν.
— **όλας φάσμα είσαι μένο.**

γιά τά ίένα ήμεις μάρη
Κι' ένα φύλλο έν κρατς.
κι' όσους τόν παρή δέν δίλε.
Γράμματα και συνδρομαί
Γιά τή σάρα και τή μάρα

— όλας φάσμα και 'σέ χίρα
— ίγινος συνδρομητάς,
— θέ τόν πάγ μαύρα είδ.
— άπ' εύθείας προς έμ.
— κάθε φύλλο μία δειάρα.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου κι' είκοστή
και όκτω υπαδιοφρών ξακουστή.

Τετρακόσα έδομήντα λογαριαζόμε κι' έννηά,
Γάλλοι κι' Άγγλοι τώρα τώρα 'ονικωθήκαν 'στά πανιά.

Απόφασις τρελλή
του τρελλο-Φασουλ.

Έπειδή 'στό κράτος τούτο
πάντα βούρβουλας και κνούτο
σου ρημάζουν τό πετοί,
κι' ένύ πής 'στην κάμαρά σου
χύνουν' έξω τάντερά σου
μή φαλταίτα παπουτσά.

Έπειδή κανένα πάθος
δέν υπάρχει κατά βάθος,
ούτε εθνος τίς τραχύς,
άλλά 'αίτια τόσων φόνων
μία φούριξ είναι μόνον
κι' άγριος βρασμός ψυχής.

Έπειδή και 'αγία ληστεία
και τήν σοβαράν κι' άρξείαν
τούτους μόνον συντελεί,
κι' ή πατρις α' αυτόν βασιλέα
του Άρστού το κεραιούλλι
και τήν λίγδα του Τσουλή.

Έπειδή και τά Ταμεία,
τά δημόσια και μή,
διαχειρίσις κοσμία
θέ διαίτες και τιμή,
έν όν ήβελ' ίρεθίξει
ό βρασμός ψυχής πολλών
και 'στό φρίσκο νά καθίξη
άνδρας ρίχτας τών καλών.

Έπειδή κι' ό κύρ Σωτήρας
και φωστήρ είς τούς φωστήρας
είς βρασμών μεγάλων ήτο
όταν είπαι ντούρος στάς:
α ή ψυχή μου συνταρτή
μ' άλλωφύλους όανιστάς.

Έπειδή κι' αυτός έχίλας
όσα έφαγε τών λύκων,
κι' όλα παίξας κι' όλα γέσας
κι' είς πολλών βρασμών υπαίτων
μή τήν πρώτην υπαίριάν
έσκασι τήν μπαταρίαν.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ μπαταρία
δὲν ἱράνη προσβολή,
καὶ ὁ Τρικωπὴς ἰθαυρία
καὶ τὸ Στάμα καὶ ἡ Βουλὴ,
καὶ ἔλεγον οὗτοι καὶ ἔλεγον καὶ ἄλλοι
ὅπως αὐτὴν τὴν ἐπιβάλλει
τοῦ Σωτήρα ὁ βρασμὸς
καὶ ὁ πολὺ ἰρτισμός.

Ἐπειδὴ μὲ χρώμα πῖνας
ὅταν ἦλθαν στὰς Ἀθήνας
ἀντιμετωπίζοντες τῶν τρεῖς
καὶ ἀνεκίρτα ἡ πατρίς,
πάλιν ἔπασσε βρασμὸς
τὸν Τρικωπὴ μὲν ἡμέρα
καὶ τοὺς ἑώραξε «εσκαρμὸς
καὶ σικτιρ ἀπὸ ὧν πέρα».

Ἐπειδὴ καὶ ἡ Βασιλεία
ὅταν εἶδε τὰ γέλοια
τῶν τριῶν ἀντιμετωπίζοντων
καὶ τῶν ἄλλων τῶν σπουδίων,
ἔβρασε καὶ ἡ κείνη τότε
ὅπως δὲ οἱ πατριῶται,
καὶ ὅτῃν βράσι τῆς τὴν τόση
ὑπερηφ' ἔτσι γιὰ γυνάτι
τὴν ἀρίδα τῆς ἁπλώσεως
ὅτῃς Δανίας τὸ Παλάτι.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ Διληγμένης,
Τεῖλιγας βραζούσης στένης
καὶ μπαρμπάτα σιδαστῇ
γιὰ τὸν πατριωτισμόν,
τόσους ἄλλους χρωστοῖ
ὅτῃς ψυχῆς του τὸν βρασμὸν.

Ἐπειδὴ καὶ νέους θύει
καὶ ζητῶν νὰ καταστῇ
τοὺς βρασμὸς του τοὺς ἄγριους
καὶ τοὺς πατριωτικούς,
ἐκοπᾶντε Βορείους
καὶ Βορειοδυτικούς.

Ἐπειδὴ καὶ τέλλα τόσα
τῆς Βουλῆς καπετανάτα,
ποῦ μεγάλη βγάλουν γλώσσα,
στίλουν μὲ βρασμὸν γιμάτα,
καὶ ζητοῦν Ἀρχὴν συλῶτῳ
καὶ τὸ λὲν ὀρθά κορτε,
καὶ ὅς βράζει ὁ Μπουρλότος
τόσο βραζοῦνε καὶ αὐτὰ.

Ἐπειδὴ διψοῦν αἱ σφαίραι
μὲ σφαιρηματὰ ἑλάφου,
τώρα μέλιστα ποῦ πῆρε
ὁ Τρικωπὴς τὸν Σωγάρου
καὶ ὅπως λέγον ἡρὸ νίκην
ἐναντίον τοῦ Πλατούσσα,
οἱ ὅσοι μὲ ἔρηνον
καὶ πηγαινέου κούτε κούτε.

Ἐπειδὴ καὶ νῦν καὶ πάλαι
καὶ καθ' ὅσον τὸν αἰῶνα
βραζοῦν κεφαλαὶ μεγάλα
καλοκαίρι καὶ χειμὼνα.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ κράτος
Μωυρῆς εἶναι βάτος
καὶ ἐνὸς ὁλίσταται γιὰ,
καὶ ὅπως θύει καὶ καλὰ
τὸν βρασμὸν τὸν νὰ σπουδάσῃ
μὲ καταπληρῆν ὅς ὅρ
πὼς γι' αὐτὸν ρουτινοῦ δάση
καὶ δὲν ἔμεινε κλαδί.

Ἐπειδὴ πολλὰ συμβάντα
ὅτ' ἐκ δόξατος τοῦ χρόνου
συντελοῦν νὰ βράζῃ πάντα
καὶ ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου,
καὶ ἔτσι γιὰ νὰ ἐξομαλῇ
ὁ βρασμὸς του ποῦ καὶ ποῦ
οἱ φοράδες ἀνεβαίνει
καὶ τραβᾷ ὅτῃν Ἀλειπὸ.

Ἐπειδὴ κοντολογίῃς
ἦλθ' ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς
ν' ἀπολείψῃ καθεὶ ὀλμός,
ποῦ τὴν πρὸς ὀφλομένην,
καὶ ὅς δούλευε καὶ ὁ νόμος
καὶ ὅς πῆγαν Κορδόνι,
ἂν δὲν ἔπασσε τὸ γένος
ὁ βρασμὸς ὁ λυσσακισμένος.

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ κράτος
ὁ βρασμὸς τὸ κυβερνᾷ,
καὶ πᾶς νῆσις καὶ χορτάτος
μὲ ψυχῆς βρασμὸν πινᾷ,
καὶ ὅλα τοῦτος μὲς τὰ κάνει
καὶ γεννᾷ παροξυσμούς,
καὶ ντελίριο μὲς πᾶναι
μὲ τοὺς πατριωτισμούς.

Ἐπειδὴ αὐτὸς καὶ μόνον
ἂν δὲν ἦθελε πρὸ χρόνων
τὴν πατρίδα ν' ἀπαιλῇ,
θᾶλλας αἰμὸν κορίτσι
τὸν νεκρὸ Παπακυρίστου
καὶ τὸν ζωντανὸ Τσουλή.

Ἐπειδὴ τὸ κράτος πρίπει
καθεὶ νόμον ν' ἀντιτίθῃ
καὶ τ' ἀντίθετα νὰ πράττῃ,
καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ
ὁ βρασμὸς ἀπ' ἄλλα κράτη
τοὺς Ρωμηούς νὰ διακρίνῃ
καὶ νὰ βραζοῦν σὺν τὸν μούστο,
εἰδ' ἄλλως δὲν ἔχει γούστο.

Ἐπειδὴ καὶ τώρα καὶ
ἐνερθίτοις σπατάτοι

Νέας νίκης μέγας κρότος
κι' ο Ζωγράφος βγήκε πρώτος.

μς 'στὸν σάλον τῆς πατρίδος
μὲ τὰ κρήνη καὶ λογία
εἰς μιάς ἡμερίδος
ἔξεστράτευσαν Γραφεῖα.

Ἐπειδὴ συνεινῆθη
πῶσα γῆ 'στὸ πίνμα των,
κι' ἄλλως πὼς δὲν ἐξηγήθη
τῶν κορίων καὶ στρωμάτων
ὁ φρικτὸς ξεκολλησμός
παρὰ μόνον ὡς βρασμὸς.

Ἐπειδὴ κι' ἐν λίνε τώρα
πὼς ἐκείνη των ἡ φόρα
ἦτο πράξις ἰσοκερμένη,
ὁμως τοῦτο δὲν σημαίνει,
κι' ἰγὼ σκούζω ἄνω κάτω
πὼς δὲν εἶναι δυνατόν
κάθε νὰ λεχθῇ πνεύστο
ἡ σφαγὴ Κορεϊτῶν,
κι' ἐν κανίνας δὲν μ' ἀκούσῃ
δὲν δά πᾶνω νὰ κηρύττω
πὼς ἐκείνο τὸ γουρὺσι
ἀντίζέοντε μόνον ἦτο.

Ἐπειδὴ κι' ἰγὼ θυμόνων
'στὸν βρασμὸν εὐρίσκω μόνον
τὰς πηγὰς καὶ τὰς αἰτίας
τῆς μεγάλης ἑκστρατείας.

Ἐπειδὴ, συμπατριῶται,
ἐν ὁρείῳ πότε πότε
καὶ καθίνας ἰδιώτης,
δίχως νᾶμαι στρατιώτης,

μὲ βρασμούς νὰ μᾶς τρομάζῃ
καὶ ν' ἀνοίγῃ πατατράκα,
πρέπει πρὶ πολὺ νὰ βράζῃ
ὁποῖος δχι σακαράκα.

Ἐπειδὴ τὸ πολέμειν
'στοῦ βρασμοῦ μας τὴν ὁρμήν,
καὶ τὸ κάνειν ἐπὶ κομμάτια
τῆς ἀνάγκης τὰ κανάτια
καὶ κτυπῆν 'εἰς κουτουροῦ
εἶναι δόξα τοῦ καιροῦ.

Δι' αὐτὰ κι' ἰγὼ εὐγνώμων
ἐν ὁνόματι τῶν νόμων
καὶ τοῦ φίλου Βασιλέως,
ἐνθυμούμενος τὸ κλέος
τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης νίκης,
δίχως νᾶμαι Στρατοβίχης,
μοναχὸς μου προδικᾶω
τὸ γνωστὸν ἐκείνο κάλο.

Καὶ κραυγάζων ζήτω ζήτω
'εἰς τὰ παιδιὰ τὰ σπαθοφόρα,
μετ' ἱπταίων τοὺς κηρύττω
τρὶς ἀδελφὸς ἀπὸ τώρα,
ἀνταξίους οἱ στεράνων
κι' ἰγκωμιῶν καὶ παιδιῶν,
καὶ βρασμὸν εἰς πάντα βλίπω
τῶν πολέμων δικαίωτην,
κι' εἰς δευτέραν τοὺς προτρίπω
ἑκστρατεῖαν ὡς τὴν πρώτην
πρὸς αἰδὸν τιμὴν...
εἶθε... γένοιτο... ἀμήν.